

OYA BAYDAR

Hatırlamanın
ve Unutuşun
Kitabı

ROMAN

can
çağdaş

OYA BAYDAR
HATIRLAMANIN
VE
UNUTUŞUN
KİTABI

Can ağdaş

Hatırlamanın ve Unutuşun Kitabı, Oya Baydar

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 10000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik

Düzelti: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Berke Koç / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6394-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

OYA BAYDAR
HATIRLAMANIN
VE
UNUTUŞUN
KİTABI

ROMAN

♥can

Oya Baydar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Elveda Alyoşa, 1991

Kedi Mektupları, 1992

Hiçbiryere Dönüş, 1998

Sıcak Külleri Kaldı, 2000

Erguvan Kapısı, 2004

Kayıp Söz, 2007

Çöplüğün Generali, 2009

Bir Dönem İki Kadın (Melek Ulagay'la birlikte), 2011

O Muhteőem Hayatınız, 2012

Yetim Kalacak Küçük Şeyler, 2014

Surönü Diyalogları, 2016

Yolun Sonundaki Ev, 2018

Köpekli Çocuklar Gecesi, 2019

80 Yaş Zor Zamanlar Günlükleri, 2021

Yazarlarevi Cinayeti, 2022

OYA BAYDAR, 1940'ta İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'nin son sınıfında yazdığı *Allah Çocukları Unuttu* adlı gençlik romanı nedeniyle neredeyse okuldan atılıyordu. 1964'te İÜ Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Aynı yıl bu bölüme asistan olarak girdi. "Türkiye'de İşçi Sınıfının Doğuşu" konulu doktora tezinin Üniversite Profesörler Kurulu tarafından iki kez reddedilmesi üzerine öğrenciler olayı protesto için rektörlüğü işgal ettiler. Bu olay üniversiteden ayrılmasına yol açtı. Daha sonra Ankara Hacettepe Üniversitesi'ne sosyoloji asistanı olarak girdi. 1971'deki 12 Mart Askerî Müdahalesi sırasında, TİP ve TÖS üyesi olarak sosyalist kimliği nedeniyle tutuklandı ve üniversiteden ayrıldı. *Yeni Ortam*, *Politika* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. 12 Eylül sırasında yurtdışına çıktı. 1992'ye kadar 12 yıl Almanya'da sürgünde kaldı. Burada, sosyalist sistemin çöküş sürecini yakından yaşadı. 1991'de yazdığı *Elveda Alyoşa* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 1993 yılında da *Kedi Mektupları* adlı romanıyla Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı. Türkiye'ye dönüşünde Tarih Vakfı ve Kültür Bakanlığı'nın ortak yayını olan *İstanbul Ansiklopedisi*'nde redaktör ve *Türkiye Sendikacılık Ansiklopedisi*'nde genel yayın yönetmeni olarak çalıştı. *Sıcak Külleri Kaldı* romanıyla 2001 yılı Orhan Kemal Roman Armağanı'nı, *Erguvan Kapısı*'yla da 2004 Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü'nü aldı. Romanları 38 dilde yayımlandı. *Hiçbiryer'e Dönüş*'le 2011 Carical Akdeniz Kültürü Edebiyat Ödülü'nü, *Sıcak Külleri Kaldı* ile 2016 Fransa-Türkiye Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

Kar... lapa lapa, usul, dingin, kelebek uçuşu hafifliğinde. Yattığı yerden bir pencerecik gökyüzü görünüyor; süt mavisi, bulut beyazı, yumuşacık, uçucu. Yakın, çok yakın, elini uzatsa dokunacak.

Elini uzatamıyor, kolunu kıpırdatamıyor, bedenine hükmedemiyor. Anlam veremediği, nasıl yuvarlandığını bilemediği bozbulanık bir uyuşukluk. Sis perdesi bir aralanıp bir kapanıyor. Aralandığında, belli belirsiz bir aydınlık, ölgün ışığın içinde kıpırdanan, dönüp duran şekiller. Sonra yekpare cam duvar tek kurşunla kırılıyor, tuzla buz oluyor. Cam parçacıkları beynine doluyor.

Sislerin arasından bir kar anısı –hayır, bir kar duygusu– aydınlığa çıkıyor. Anıları yok, anılar silinmiş, sadece anlar, birbiri üstüne basılmış fotoğraflar, karmaşık şekiller var.

Kar tanecikleri saçlarına, kirpiklerine konuyor, gökyüzüne açtığı avucuna doluyor, yanaklarında eriyip damla damla süzülüyor. Bir kartopu yapıp karşısındaki zeytin ağacına atıyor. Ağacın üstündeki karlar dağılıyor, havada uçuşuyor. Uzaktan, neşeli çocuk cıvıltıları...

Çocukken kar insanı üşütmez. Çıplak ayaklarınızda plastik terlikler, üstünüzde eprimiş el örgüsü bir kazak, elleriniz soğuktan şahrem şahrem yarılmış da olsa üşü-

mezsınız. Çocukların arasına karışmasanız, kartopu savaşı yapmasanız, tek başına kardan adam yapmasını baskılamasanız da kar gökyüzünün çocuklara armağanıdır.

İçine çocukluğun sıcacık kar mutluluğu doluyor.

Gördüğü ilk kar: çocuk yüreğinin sıcaklığında eriyen, masalsı, büyüleyici, neşeli... Hissettiği, algıladığı son kar: geç kalmış, mevsimsiz, kederli...

Deneyimlemediği, anlamlandıramadığı, daha önce yaşamadığı bir yarı uyku yarı uyanıklık hâli. Pencereye sıkışmış gökyüzü parçasını görüyor: Süt mavisi, bulut beyazı, yumuşacık. Kelebek kanadı hafifliğinde uçan kar taneciklerini görüyor: bembeyaz, lekesiz, kuzudışı.

Kendini gökyüzüne bırakıyor. Lapa lapa yağın karın sessiz ninnisini duyuyor, başucunda oturan kadının nefesini, koridordan gelen ayak seslerini, kendi kalp atışlarını duyuyor. Duyuyor mu hissediyor mu? Bulanık görüntülerin arasından süzülüp gelen bir.. bir ne? Anı değil, belli belirsiz, her an dağılmaya hazır, kar beyazı, süt mavisi bir duygu.

Kadını tam göremese de orada olduğunu hissediyor. Beyazlar giyinmiş, kucagında bir kitapla sessiz oturuyor. Bekliyor. Neyi? Beklemesinin anlamı yok, beklenecek bir şey yok. Beklenecek bir şey hiç olmadı. Olmadı mı? Bir zamanlar beklenecek şeyler vardı. Evet, vardı ama ne? O kadar uzak, o kadar belirsiz, o kadar titrek ve silik ki hatırlamıyor.

Karyolanın başına kadar gelen beyaz gömleklili adam serum setini kontrol ediyor. Kadın ayağa kalkıyor. "Bilinçli açılacak mı?" "Yavaş yavaş uyandırmayı deniyoruz, şu anda kısmen açık ama çok ajite, belki yeniden uyuturuz." "Emboli ameliyat kaynaklı mıydı?" "Evet, sol lopta. Sağ taraftaki felç bunun sonucu." "Ameliyat raporuna ulaşabilir miyim? MR sonuçlarına falan." "Başhekimden istemeniz gerekiyor. Hastanın kimliği gereği..."

Konuşmaları duyuyor ama tam anlayamıyor. Ne soruyu ne de beyaz gmlekleli adamın cevabını. Felç mi dedi? Serum setinin bağlandığı sol kolunu hafifçe oynatıyor, elinin üstünde bir sızı hissediyor. Sağ kolu? Sağ kolu yok, kıpırdamıyor. Ameliyat raporu nedir? Hastanın kimliği ne demek?

Dezenfektan kokusu, cam tüplerin titreşimi, kordordan gelen sesler. Gözlerini kapıyor. Odadan, kadından, beyaz gmlekleli adamdan, gökyüzünden, kardan, seslerden kopuyor. Tüy gibi, kar tanecikleri gibi hafif, sessizlik kadar akışkan. Çocukluk rüyalarına dönüyor, pencereden uçarak çıkıyor; gökyüzüne, kar tanelerine, bulutlara karışıyor.

Aşağıda gri yeşil bir orman uzanıyor. Zeytin ağaçlarını, ağaçların altındaki kulübeyi, kulübeye giden patikayı görüyor. Açık pencereden kulübenin içine süzülüyor. Kendini köşeye serilmiş yer yatağına bırakıyor.

Burnunda keskin sirke kokusu. Beyaz yemenili kadın alev alev yanan çocuğun alınına sirkeli bez koyuyor. Kadının yüzü yok, sadece dudakları var. Dudakları kıpırdıyor, sessizce dua okuyor. Çocuk havale geçiriyor, çocuk ateşler içinde yanıyor, çocuk kendinden geçiyor. Annenin yüzü, annenin nefesi, ıtırla, lavantayla karışık kokusu. Annenin dudakları başka bir dilden kıpırdıyor, duaları başka tanrılara adanmış. Uzaktan, çok uzaktan, usul usul, dalga dalga gelen sesin peşine takılıyor. Kar taneleri misali, ağır ağır, döne döne boşluğa düşüyor. Beyaz kar kızıla kesiyor: kan kırmızısı, tan kırmızısı, nar kırmızısı.

Silah sesleri, bağırışlar, kamufleli adamlar. “Çok kan kaybediyor. Hastaneye yetiştirebilirsek belki...” “Helikopter mümkün değil, yollar da tehlikeli.” “Yine de...” “Kimliği?” “Kimliği yok.”

Neredeydim, ne olmuştu?

Demir karyola, lizol kokusu, ter kokusu, kan kokusu.

İçine yuvarlandığı boşluk... Uçuyor muydum düşüyor muydum? Üşüyordum, çok üşüyordum, sonra uyudum.

Kar lapa lapa, usul, dingin, bembeyaz. Yatak yumuşak, sıcak, rahat. Bedeni beyaz boşlukta süzülüyor. Kıpırdamak istiyor, biraz doğrulmak, kollarını kaldırmak, parmaklarını oynatmak. Kelepçeli değil, yatağa bağlı değil, acısı da yok ama kıpırdayamıyor, boşlukta süzülen bedene ulaşamıyor. Pencereden odaya bulutlar doluyor. Üstüne kar yağıyor. Artık üşümüyor, karla yüklü beyaz bulutlara karışıp gidiyor.

Kar: Gerçek dünyanın son algısı, bilince son yansıması. Hatırlama ve unutuş dehlizlerinde kendi içine doğru uzun yolculuğun başlangıcı.

* * *

Konuştun, "kar" dedin. Yüzünde ne acı ne keder, ne şaşkınlık; donmuş bir maske yüzün. Tek bir sözcük, tek hece: Kar. Bakışlarını yakalamaya çalıştım. Gözlerini aradım. Yattığın yerden görülen pencereye çakılmıştı gözlerin. Gökyüzünü, bulutları, kar taneciklerini görüyordun, beni görüyordun.

Yüzünden bulutlar geçti, yüzünden yıllar geçti, ülkeler, şehirler, dağlar, denizler, çöller, bozkırlar, ormanlar, ırmaklar, kadınlar, erkekler, çocuklar geçti. Ben de geçtim mi, fark edemedim. Sonra gözlerini gökyüzüne, bulutlara, lapa lapa yağan kara kapadın. Kendi içine yürüdüün, kendi derinliklerine gömülüp kayboldun.

Hayır, hiçbir şey geçmedi yüzünden, hiçbir şey kıpırdamadı. Ben öyle olsun istedim. Unutuşun karanlığından hatırlamanın aydınlığına çıkabilirim sandım. Yaşam belirtileri yakalamak için anlamsız, boş bir umutla bakıyordum yüzüne. Gözlerini kapadığında artık burada, bu hastane odasında değildin. Hiçbir yerde değildin, kendi ulaşıl-

maz derinliklerine dalmıştın. Yüzünden yolların, yılların, insanların, yaşamların geçtiğini ben hayal ettim: Uzun yolculuğunu adım adım izlemiş olan ben. Uğraklarını, dönemeçlerini, doruklarını, uçurumlarını, yükselişini, düşüşünü, birlikte ya da uzaklarda yaşamış olan ben, sendeki izlerimi yüzünde aradım, bulamadım. Yüzün ıssızdı.

Uyanmanı bekliyorum: Bilincinin açılmasını, hatırlamanı, kendine dönmeni, beni tanımanı bekliyorum. Hatırlamandan da unutmandan da korkuyorum. Uyandığında sen olmamandan da sen olmandan da korkuyorum.

Bir sözünü hatırlıyorum. Ne zaman söylemiştin? Konağa ilk gidişimizde mi? Yoksa başka bir zaman, başka bir yerde mi?

Beni, efsane gibi anlattığın babanla tanıştırmaya Suriçi'ndeki konağa götürmeni, ilişkimizin boş bir apartman dairesinde kaçamak sevişmelerin ötesine geçtiğinin müjdesi saymıştım.

Yaşlı adam ağır bir hastalıktan yeni kalkmıştı. Aramızda bu kadar yaş farkı olmasını yadırgamıştım. Üçüncü karısı olduğunu söylediğin genç kadından doğmuş "tekne kazıntısı" tâbir edilen en küçük erkek çocuktun. Annen doğum yaparken ölmüştü. Öyle anlatmıştın. Baban, geçirdiği ağır hastalıktan sonra yeni yeni yataktan çıkmaya, birkaç adım atıp koltukta oturmaya başlamıştı. Önünde saygıyla eğilmiş, elini öpmüştün. Böyle eğilip el öpmek, baban bile olsa sana göre bir davranış değildi, şaşırdım. Ben de mecbur kaldım adamın sigaradan sararmış, yaşlılık lekeleri basmış, buruş buruş elini öpmeye. "Beni ameliyat eden Doktor Hanım," dedin tanıştırırken. Yaşlı adam, güçbela telaffuz ettiği, zar zor anladığım birkaç sözcükle teşekkür etti. Sesi de sözcükleri de ağırdıydı. Beyin embolisi geçirmiş olmalıydı. Yaşına rağmen güçlü kuvvetliydi ki atlatmış, iyileşmeye yüz tutmuştu.

Yanından ayrıldığımızda, "Ona çok şey borçluyum, beni o yetiştirdi, her türlü olanağı tanıdı, beni ben yaptı, benim için babadan da ileridir," demiştin. Babandan değil de sana çok iyiliği dokunmuş, saydığın, sevdiğin bir yabancıdan söz eder gibiydin. Yol boyunca yaşlı adamı anlatmış, övmüş, yüceltmiştin. "Çok yaşlandı," demiştin, "yaşlandı ama böyleleri yaşlansa da kafaları pırl pırlıdır, hele de bellekleri. Hastalanana kadar, elli yıl önceki çalışanlarının adlarını, uzak yakın bütün akrabaları tek tek hatırlıyordu."

İnsan yaşlandıkça bellek geriye doğru çalışır, diyeceken vazgeçtim. Coşkulu övgüne gölge düşürmek istemedim. Abartılı anlatılarının şaka konusu yapılmasından, süsleyip püslediğin, her defasında yeni eklemelerle aktardığın hikâyelerinden kuşku duyulmasından hoşlanmadığını o zamanlar bilmiyordum, yine de tedbirli davrandım. Bu yaşta geçirdiği ağır hastalığın, günlerce yoğun bakımda kalmasının ciddi hasar bırakacağını, artık eskisi gibi olmayacağını söylemek, seni hazırlamak istiyordum ama cesaret edemedim, sustum.

Konağa ilk gidişimizi tek bir an, tek bir ayrıntı atlamadan, sanki şimdi yaşıyormuşçasına hatırlıyorum.

Suriçi'nde görkemli bir yapıydı. Çevresindeki çirkin, bakımsız, sivaları dökülmüş, duvarları çatlak, camları kırık yoksul evlerin arasında, o daracık sokakta, kartpostal-
dan kesilip oraya yapıştırılmış bir fotoğraf gibi eğreti duruyordu.

Kesme taşla örülmüş yüksek duvarlara oyulmuş heybetli bir demir kapı vardı. Manolya ağacının dalları –maltaeriği miydi yoksa– duvardan dışarı taşıyordu. Yalınayak, yarı çıplak çocukların kapı önlerine dökülmüş pis su birikintilerinde kâğıttan kayık yüzdürmeye çalıştığı, ne zamandır toplanmamış çöplerin köşelere yığıldığı, ölü mü diri mi belirsiz uyuz kedi yavrularının avlu kapılarının eşikle-

rinin yanına gölgeye uzandığı, kollarını açmış iki insanın yan yana zor geçeceği daracık bir sokaktı. Nereden geldiği belirsiz yoğun yasemin kokusu çöp kokularına karışıyordu. Yekpare demir kapının üstündeki ferforje demirden oyulmuş katmerli gül bezemeleri hantal kapıyı güzelleştirmekten çok sokağın perişanlığı ile konak arasındaki uyumsuzluğu belirginleştirmeye yarıyordu. Sonraları, bölgeyi tanıyıp şehrin ruhunu hissetmeye başladığımda konakla sokak ilişkisinin uyumsuzluk, karşıtlık değil bağımlılık olduğunu, yoksul görünümlü harap evlerle konağın birbirini tamamladığını, merkezinde konağın bulunduğu manevî bir kale oluşturduğunu anladım.

Kapı, ağır demir sürgününün içeriden çekilmesiyle açıldı. Ortasında suyu kurumuş bir şadırvan olan, duvarlara sarmaşıkların ve yaseminlerin tırmandığı, iki ulu ağacın serinlettiği mermer döşeli geniş bir avludaydık. "Artık köyde çok kalmıyor. Hâlâ oraların hâkimi olduğunu ele güne göstermek için ara sıra giderdi eskiden, hastalığından beri gidemez oldu, buraya sığınmak istedi. Tilki dönüp dolaşıp inine döner, deyip ecdadın yuvasına döndü," dedin. Sesin de yüzün de kederliydi.

Tilki dönüp dolaşıp inine döner sözüne takıldım. Tilki dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına gelir diye bilirdim o sözü. İnsan bazen ne kadar önemsiz ayrıntılara takılıyor. Beni yaşlı babasıyla tanıtırırken tilkinin nereye döndüğünü düşünmenin zamanı mıydı! Belki de heyecanımı bastırmak için saçma sapan düşüncelerle oyalıyordum kafamı.

Kapıyı açan adamın üstünde şalşapık dendiğini burada öğrendiğim yöresel giysi vardı. Belindeki kuşaktan tabancasının kabzası görünüyordu. Adamla Kürtçe birşeyler konuştunuz. Gözümün silaha takıldığını görünce, "Her zaman tetikte olmak gerekir buralarda, tehdidin nereden geleceği belli olmaz," dedin. Beni etkilemek istediğini, abarttı-

ğını düşündüm. Sonraları o sözünü sık sık hatırladım, haklıydın.

Evin kapısında beyaz yemenili, kara şalvarlı, allı güllü gömlekle yaşlıca bir kadın durmuş birkaç basamak mermer merdiveni çıkmamızı bekliyordu. Onunla önce Kürtçe konuştun, kadının “kuçükbeg”, “böyükbeg” dediğini anlıyordum sadece. Sonra Türkçeye döndünüz. “İyileşti iyileşmesine ama hep yatıyor, bu yaz gününde avluya çıkıp şadırvanın önünde bile oturmuyor. Kedileri beslemeyi de bıraktı. Yağmur kar demez, sokağa çıkma yasaklarına aldırmaz, kedileri beslemeye giderdi,” dedi kadın. Türkçesi kırık, sesi şikâyetçiden çok kaygılıydı. Sonra yine kendi diline döndü. Kadının sözlerini Türkçeye çevirdin: “Hayata kaplanmış gibiydi. Geleceğinizi haber verdiğimde yüzü ışıdı, giyinmek, salona inmek istedi. Bu hâle düşmüş olmayı kendine yediremiyor, kahroluyor diyor,” dedin.

Kadının peşinden merdivenleri çıktık. Odalar, sofalar, merdivenler değerli olduğu besbelli halılarla kaplanmıştı. Duvarlarda elyazması levhalar, kılıçlar, altın yaldızlı çerçeveli yağlıboya portreler asılıydı. Bir de salondaki ince nakışlı duvar halıları... Daha önce gördüklerime benzemeyen, her biri ayrı bir Doğu masalı anlatan ipek dokuma halılar.

Şadırvanlı avluda hiçbir şey yadırgatıcı değildi, her şey yerli yerindeydi. Benzer evler, konaklar görmüştüm: Bölgeye özgü mimari. Ama mermer merdivenleri çıkıp da konağın içine girer girmez tuhaf bir yabancılaşma duygusuna kapıldım. Burada hiçbir şey: Ne insanlar ne giysiler ne eşyalar belli bir kültüre, bir stile, hatta bir yöreye oturuyordu. Zaman ve mekân dışı bir tiyatro dekoru gibiydi. Şark usulü divanlar, kerevetler, yastıklar, minderler, goblen koltuk takımı, Fransız stili berjer, üstlerinde dört kollu gümmüş şamdanların durduğu sedef kakmalı sehpa, içleri kesme kristal sürahilerle, bardaklarla, yaldızlı kadehlerle, Çin porselenleriyle, Delf mavisi bezemeli tabaklarla dolu

camekânlı büfeler, odalara serpiştirilmiş yaldızlı koltuklar, şarabî bordo kadife perdeler, merdiven başlarında antika Çin vazoları...

Bin bir gece masalları dekoruyla İngiliz saraylarını, Fransız şatolarını anımsatan mobilyalar iç içe, yan yana sergileniyordu. İşin garibi; uyumsuz, yapay, özentî bir izlenim vermiyordu. Uçuk bir ressamın elinden çıkmış postmodern bir dekoru andırıyordu daha çok.

Konağın daha önce zengin bir Ermeni tüccara ait olduğunu, eşyaların bir bölümünün onlardan kaldığını, seksen yıl kadar önce aileye geçtiğini anlatmıştın. "Buranın Doğu-Batı sentezini yansıtan atmosferini seviyorum. Çocukluğum burada geçti, her bir eşyayı tek tek tanırım, hiçbirini yitirmek istemem," demiştin. "Biraz müze gibi oldu ama tümü de değerli parçalardır. Baba antikaya meraklıdır, eski sahiplerinden kalanlara kendi aldıklarını da ekledi. Avrupa'da dolaşırken toplamış çoğunu," diye anlatırken sesindeki övünme tınısını hatırlıyorum. Yaşlı adamın köyünden çıkmamış, dünya görmemiş cahil bir aşiret reisi, sıradan bir toprak ağası olmadığımı, Avrupa görmüş, gezip dolaşmış bir bey olduğunu sezdirmeye çalıştığını düşünmüştüm. Kendinden yaşlı Doktor Hanım'ı etkilemek için gençliğini, toyluğunu babanın gücüyle kapatmaya çalışır gibiydin. Çocukça bir tavır! Üstelik gereksizdi de, ben sana âşıktım.

Salonun köşesindeki bordo renkli, uzun arkalıklı kadife koltuğa oturmuş yaşlı adam uzun beyaz sakalı, hafif çekik gözlü Doğulu çehresi, smokini çağrıştıran siyah giysisi, bembeyaz keten gömleği, siyah rügan iskarpinleri ve elindeki kehribar tespihle görkemli konak ile çevresindeki yıkık dökük binalar kadar uyumsuz bir fotoğraf sergiliyordu. Birşeyler söylemek istiyor ama sözcükleri toparlayamıyordu. "Son zamanlarda konuşmasında ciddi sorun var, sadece konuşmasında değil algılamasında da ama çok şükür atlattı, yavaş yavaş düzeliyor," dedin.

Acıları dindiren, yaraları sağaltan, anıları unutuşun afyonuyla uyutan zaman... Elma kurdu elmayı nasıl içten içe kemirse zamanı da kemiren kurtlar var. Zamanın unutulmaya mahkûm ettiği anılara ulaşacak incecik yollar açıyorlar. O yolları tıkayamazsınız, açıldıklarını anlayamazsınız. Bir ses, bir ezgi, bir koku, bir fotoğraf, bir çiçek, bir dokunuş, bir esinti, bir renk, o incecik yollardan sızıp unutulmaya mahkûm ettiğiniz anıyı unutuşun karanlığından aydınlığa çıkarıverir. Şaşırırsınız, nasıl baş edeceğinizi bilemezsiniz, korkarsınız, ürkersiniz.

İktidarın tepelerinde, istihbarat teşkilatının en üst kademelerinde bir adam. Hasta yatağının başında bekleyen, ona tutkuyla bağlı bir kadın. Ağır ağır kararan belleğin puslu labirentlerinde dolaşan, hatırlamakla unutuş arasında, rüyalardan, karabasanlardan süzölen sayıklamalarla anlatılan güncel bir Türkiye trajedisi.

Devlet uğruna işlenmesi insanlığa karşı suçları affettirir mi? Aşk, suskun kalmanın suç ortaklığını meşru kılar mı? İnsan iktidar hırsına yenildiğinde unutmaya sığınmak mümkün mü?

#istihbarat #cinayet #zaman #geçmiş #hatırlama #yakıntarih

 can

 canyayinlari.com | | | | canyayinlari

roman

ISSN 978-975-07-6394-6

9 789750 763946